

Котка и котенца

Имахме една стара сива котка. Ние бехме свикнали с нея. Случваше се легнем да спим, а тя се вжрти около нас, мърка, свие се на кълбо в краката ни и ляга там.

Една сутрин, като се събудих, чувам нещо пищи. Аз скочих веднага от леглото, загледах в жгжла зад дървата и видях там малки котенца. Котката ги ближеше, мъркаше им любезно и ги кърмеше. Аз така се зарадвах, че няколко дни не излизах от къщи навън. Все наблюдавах как котката гледа малките си.

Дойде ни един ден на гости леля Митра. Ние ѝ се похвалихме, че имаме котенца.

— Ай, ай, ай колко са!... Защо ви са толкова! Я ги хвжрлете!...

Послушахме леля и хвжрлихме котетата в полето, в бурена на един ров.

Привечер дойде при мене сестра ми Марийка и ми каза:

— Хайде да идем да видим котетата! Да видим що правят те там.

Отидохме. Те пищяха из тревата, но не се виждаха. Сестра ми не се стърпя, слезе в рова. Слязох и аз. Гледам: котенцата се заплели в копривата, треперят от влага и студ, слепи, отварят уста лакомо, лаят насам-натам и душат по земята...